

Marianne Nu helpt alleen nog maar een plan. Alles vooruit berekenen. Zakelijk correct.

Mijzelf opnieuw uitvinden. Opwindend. Spannend. Mensen uitnodigen om geduldig te bekijken, om mezelf aan de hand daarvan opnieuw samen te stellen.

Ze neemt de telefoon van de haak. Black Out.

Scène 4

De schrijver Ben je alleen?

Marianne Het kind is bij me, zoals altijd.

De schrijver Ik ben ook alleen.

De schrijver Wat is klein, heeft vermoeide ogen en is na Tip-Top van de nonkel Bob nog niet in bed?

De chauffeur brengt een fles champagne binnen.

De schrijver En in de auto liggen er nog meer.

Marianne Laat u de chauffeur toch ook binnenkomen!

De schrijver aarzelt, draait zich om en wenkt de chauffeur. Deze komt, nadat hij lang zijn voeten heeft staan vegen, aarzelend binnen.

De schrijver U wordt uitgenodigd om een glaasje met ons te drinken.

Marianne Of twee.

De schrijver Pardon?

Marianne Of twee... een glaasje of twee.

Marianne Jij bent het, nietwaar? Je stem is zo dichtbij. Je bent in de telefoonsel om de hoek, ik hoor het!

De deurbel. De chauffeur wil opendoen. Stefan is vlugger.

Bruno en Francisca.

Francisca En wij dachten hier de eenzaamste vrouw op aarde aan te treffen.

Marianne Neem me niet kwalijk.

Francisca *Tegen Stefan.* Ik heb ook een naam.

Vanavond ben ik niet Francisca maar heet ik de juffrouw... goed? O, andersom natuurlijk.

Stefan lacht en loopt naar Bruno. Hij zoekt in diens jaszakken. Bruno geeft hem een biljet van 5 gulden.

Stefan Zondag. Dank u, papa.

Bruno Alsjeblieft, jongen.

De schrijver Ik wil vanavond ook niet steeds de bekende schrijver heten, maar Ernst.

Marianne kust Bruno. De schrijver gaat naar Francisca.

De schrijver Laten we elkaar toch ook kussen.

Bruno En ik ben vanavond de bekende Bruno. Dag Ernst. Zullen we elkaar ook kussen, Ernst.

Bruno U bent de vriend? U slaapt met mijn vrouw, hé?

Tenminste, daar bent u op uit, nietwaar? U bent zeker één van die mensen die in een kleine oude auto rijdt en op de achterbank van die seksbladen heeft liggen.

De schrijver Dit is mijn chauffeur, Wolfgang. Wolfgang, de chauffeur.

Stefan is tussen hen in op de grond aan het spelen. Bruno hurkt naast hem neer en bekijkt hem.

Stefan Speel je mee?

Bruno Ik kan vanavond echt niet spelen.

Francisca komt naast Stefan zitten en dobbelt met hem mee.

Bruno knijpt in haar wang en zij steekt haar vinger in zijn oor.

De schrijver *Tegen Marianne.* Ik heb je vanochtend in de stad gezien. Je was veranderd. Dat was een fijn gevoel. Als ik je anders van tijd tot tijd ontmoette dan zag je er altijd hetzelfde uit. Maar vandaag was je veranderd, omdat je er wanhopig net als vroeger wilde uitzien, dat ik geschrokken ben als van iemand die gestorven is en waarvan je plotseling op straat het evenbeeld van tegenkomt. Het heeft trouwens geen zin als je mij nu extra in mijn ogen kijkt.

Op die manier kun jij mij niet meer misleiden.

De chauffeur komt met verschillende flessen champagne van de auto terug.

Bruno Ik denk dat ze niets van andere mensen wilt weten omdat het opvallend bijzondere dat zij overal onmiddellijk in wil ontdekken uitgeput is. Het enige dat nu nog te ontdekken valt is het onuitputtelijke, het alledaagse, dat zij vol walging over het hoofd ziet.

hem. Uitgeput. Jürgen staat op en verlaat met Stefan het huis.

Marianne Nu helpt alleen nog maar een plan. Alles vooruit berekenen. Zakelijk correct.

Vóór dat er in het zakenleven iets tot stilstand komt vindt men een nieuwe formule. Waarom dus ook niet voor mezelf.

Mijzelf opnieuw uitvinden. Opwindend, spannend. Mensen uitnodigen om geduldig te bekijken, om mezelf aan de hand daarvan opnieuw samen te stellen.

Ze loopt naar de telefoon.

Licht uit/aan

Zesde scène: het feest I

De deurbel. Stefan doet open.

De schrijver Wat is klein, heeft vermoeide ogen en is na het kinderprogramma nog niet in bed?

Marianne Bent u er al?

De schrijver haalt een fles champagne uit de zak van zijn overjas.

De schrijver En in de auto liggen er nog meer.

Marianne Laat u de chauffeur toch ook binnenkomen!

De schrijver aarzelt, draait zich om en wenkt de chauffeur. Deze komt, nadat hij lang zijn voeten heeft staan vegen, aarzelend binnen.

De schrijver U wordt uitgenodigd om een glaasje met ons te drinken.

Marianne Of twee.

De schrijver Pardon?

Marianne Of twee... een glaasje of twee.

De chauffeur knipt begrijpend. De deurbel. De chauffeur doet open. Jürgen zit voor de deur. Stefan gooit de deur terug dicht. De telefoon. Marianne loopt er snel naartoe.

Marianne Jij bent het, nietwaar? Je stem is zo dichtbij. Je bent in de telefoonsel om de hoek, ik hoor het!

De deurbel. De chauffeur wil opendoen. Stefan is vlugger.

Bruno en Francisca.

Francisca En wij dachten hier de eenzaamste vrouw op aarde aan te treffen.

Marianne Neem me niet kwalijk.

Francisca *Tegen Stefan.* Ik heb ook een naam.

Vanavond ben ik niet 'juffrouw' maar Francisca.

Stefan lacht en loopt naar Bruno. Hij zoekt in diens jaszakken.

De schrijver Ik wil vanavond ook niet steeds de bekende schrijver heten, maar Ernst.

Marianne kust Bruno. De schrijver gaat naar Francisca.

De schrijver Laten we elkaar toch ook kussen.

Bruno U bent de vriend? U slaapt met mijn vrouw, hé?

Tenminste, daar bent u op uit, nietwaar? U bent zeker één van die mensen die in een kleine oude auto rijdt en op de achterbank van die seksbladen heeft liggen.

De schrijver Dit is mijn chauffeur, Wolfgang. Wolfgang, de chauffeur.

Stefan is tussen hen in op de grond aan het spelen. Bruno hurkt naast hem neer en bekijkt hem.

Stefan Speel je mee?

Bruno Ik kan vanavond echt niet spelen.

Francisca komt naast Stefan zitten en dobbelt met hem mee.

Bruno knijpt in haar wang en zij steekt haar vinger in zijn oor.

De schrijver *Tegen Marianne.* Ik heb je vandaag in de stad gezien. Je was veranderd. Dat was een fijn gevoel. Als ik je anders van tijd tot tijd ontmoette dan zag je er altijd hetzelfde uit. Maar vandaag was je veranderd, omdat je er wanhopig net als vroeger wilde uitzien, dat ik geschrokken ben als van iemand die gestorven is en waarvan je plotseling op straat het evenbeeld van tegenkomt. Het heeft trouwens geen zin als je mij nu extra in mijn ogen kijkt.

Op die manier kun jij van mij niets meer te weten komen.

De chauffeur komt met verschillende flessen champagne van de auto terug.

Bruno Ik denk dat je niets van andere mensen wilt weten omdat het opvallend bijzondere dat jij overal onmiddellijk in wilt ontdekken uitgeput is. Het enige dat nu nog te ontdekken valt is het onuitputtelijke, het alledaagse, dat jij vol walging over het hoofd ziet.